

A Fidesz-KDNP tagjai, hívei és vezetői hosszú, legalább kétéves küzdelemben égtek, dolgoztak, reménykedtek, amíg eljutottak a mostani győzelmes kétharmadig. A kormány tagjai és munkatársai megérdemlik a pihenést. Különösen a választások utáni időszak, az elkezdés és a legszükségesebb teendők megalapozása volt igencsak feszített. Most kell egy kis vízbe, párnába, erdei csendbe merítkezés, elgondolkodás, kacagás, szerelem és a szeretettek szavának odafigyelőbb meghallgatása.

Az egész társadalomra ráfér egy kis megnyugvás. Józan, kisimult aggyal kell megtervezni az árvizek utáni helyreállításokat, elgondolni azt az új, közös életformát, amelyet most már minduntalan heves viharok vernek és aszályok szárítanak. Félelmetes bizony a jövő, de félni mégsem szabad, s ehhez erő kell.

A legfontosabb kormánytényezőik nyári kikapcsolódása előtt most két akadály látszik. Az egyik csak lidérc a lápon, de foglalkozni kell vele, a másik komoly. Valóságos Gólem. Ez utóbbi a bankadó, amely ellen máris nemzetközi mozgósítást rendeltek el.

A kormány rendkívüli, csak kétéves, kétszáz milliárdos különadót róna ki a majdnem teljesen külföldi tulajdonban lévő bankokra, biztosítókra, pénzkölcsönző vállalkozásokra, amelyek roppant nyereséget termeltek maguknak a legválságosabb időkben is, amikor a társadalom túlnyomó többsége, jóval több, mint kétharmada szűkölködött. A társadalmi bajok, nyomorúságok a nemzetközi bankrendszer harács-szerű működése miatt keletkeztek. A kivetés tehát igazságos és találkozik a társadalom legalább kétharmadának igazságérzetével,

egyvetértésével. A liberalizmusban azonban, amely szintén a hátunk mögött van már, de néha még szembejön, nincs igazságosság, csak érdek és profit. És a bankok a profitért ölni is képesek. Akár egész népeket letakarítani a Földszínpadról.

A helyzet tehát komoly. A kormány ugyan egyelőre határozottságot mutat, és valószínűen tudja is miféle ellenféllel áll szemben, de az erőviszonyok nagyon egyenlőtlenek. A kormány torkát az az adósság-kötél szorítja, amelyet az előző kormányok és különösen az utolsó nyolc év kormányai hurkoltak rá. A Fidesz-kormány alatt, 1998-2002 között valamelyest csökkent az adósság, s a Fidesz a kormányzási futamideje végén abban a hiszemben hagyott valamit a kasszában, hogy magának hagyja. Most pedig fordítva van minden. Gyurcsány is, Bajnai is tudta, hogy mennie kell, és mindent elköltöttek, szétosztottak, a felperzselt föld taktikájával éltek. A külföldi bankok és biztosítók ebben segítőtársaik voltak, a soha vissza nem térő rablási alkalmat ragadták meg. Talán el is számították magukat, azt remélve, hogy Orbán azért ezt a kétszáz milliárdos lépést nem meri meglépni.

Most a sok sírás-rívás, sápirozás, fogadkozás, fenyegetőzés és szakmaiszkodás mellett lehetetlen észre nem venni, hogy a nyomásgyakorlás nemzetközi hadgyakorlata kezdődött el. A kormány elszigetelésével fenyegetőznek a pénzügyi ezredesek. Merthogy egyszer már –vagy talán többször is – megfélemlítettek és letérdepeltettek magyar kormányokat.

Nem elsősorban a kétszáz milliárd forint miatt. Az nekik fityfiritty. A letérdepeltetés jelképes és valóságos jelentősége miatt. Amint már több ízben is megírtuk, az Antall-kormányt is ehhez hasonló letérdepeltetéssel kényszerítették paktumra. A harc tehát most sem a rongyos 200 milliárd forintért folyik, hanem a befolyási övezetben, azaz bankszolgaságban tartásért, a magyarság feletti uralomért. A nemzetközi bankvilágnak és hazai csatlósainak az a céljuk, hogy éppen a nemzeti-polgári, kétharmados kormányt és a mögöttük álló magyar, keresztény rétegeket, és a magyar népet kényszerítsék nekik tetsző paktumpolitikára.

A Világbankban és az EU-ban is pontosan tudják, hogy a csúfosan megbukott MSZP-SZDSZ kormányokkal nincs mit kezdeniök, s évekbe telik, ha egyáltalán lehetséges, amíg új balliberális helytartóságukat kiépíthetik. Ezért a Fidesz-KDNP-re akarják rátenni a jármot.

Ha sikerül megtörni a kétharmados kormány akaratát és a nép kiábrándul belőle, akkor maradhat a nemzeti kormány. Gyengén, bénán, nekik kiszolgáltatva. Akkor két legyet ütöttek

egy csapásra: zsebükben marad a 200 milliárd és megtörték a magyarságot. Akkor a kétharmados többségű kormány maradhat, ameddig akar – dísznek. És a kormány alázatossága következtében a népnek tudomásul kell vennie, hogy ki az úr a házban. Akkor jön el egy akkora kiábrándulás, kétségbeesés, amelyben a megszállás akadálytalanul folytatódhat. A népet a maga ereje iránt pedig halálos kétség tölti el. Egy katonailag gyenge, tragédiákban megmártott, jámbor népet vér és háború nélkül így lehet megtörni. Ez klasszikus eset. Vedd el tőle, amiben bízott: az önerejében, erkölcsi igazságában való hitet, az öntudatot, és azokon a vezetőin keresztül alázd meg, akikben bízott.

A pici LMP és a nagyobbacska MSZP ebben a kérdésben szorosan együtt dolgozik. A Jobbik kevesli a 200 milliárdot...

A probléma sűrűje most is a magyar sajtóban gyülemlik össze. A még érintetlen liberális sajtó ügyesen, alattomosan „fokozza a helyzetet”. Minden lehetséges bankár érvet felsorol, a bankok helyett is fenyegetőzik, beszámol a nemzetközi fejleményekről, üzenetekről, nem hagyva ki sem az IMF gyors közbelépését, sem a Financial Times cikkeit. Amit tesz, tájékoztatásnak látszik, csak egy hiányzik belőle: a magyar érdek igazsága. A bankok és a nemzet, nem egyenlő tétel. A kétszáz milliárdos sarcot a kormány rendeli el, a kétharmados többség szavazza meg, de a pénz a magyar nemzetnek jár, mert létszükséglet és igazságtalan módon került a bankok birtokába. A magyar sajtó ezt az álláspontot nem közvetíti, s ezzel kivonja a népi támogatást az intézkedő kormány mögül. Ez még mindig liberális sajtó, bankzsebekből kikukucskáló szerkesztőségekkel. A nemzetközi „kordon saniter” szerveződik. Azzal érvelnek, hogy Nyugaton jogosult bizonyos külön bankadó, mert ott előzetesen az állam sok pénzt tett a bankokba, itt meg nem. De ez hamis érvelés. Először is: itthon nem is lett volna miből adnia az államnak, mert a válság idején, csak az IMF-kölcsönből adhatott volna, amit már „leadózott”, azaz megfizette, vagy mindenképpen megfizeti érte a kamatot. Másodszor, bizonyos nyugati államok abból a pénzből adtak a bankjaiknak, amelyet azok leánybankjai innen már kisöpörtek. Ez, persze globálisan nem sok, de nekünk nagyon sok. Mert a nemzetközi bankrendszer összefüggő kerek egész és az eddig alattvaló államok, kicsik is, nagyok is, valami unió félébe vannak tömörülve. Nemde? A pénz, a tőke szabadon áramlik, nemde?

Innen ki, oda be. Ugyan miért ne lett volna a mi néhány forintocskánk is benne abban a vonat szerelvényi pénzben, amit Amerikában és Európában beletöltöttek a bankokba. Ezért ebben a kérdésben fontos minden szó. A társadalomnak a kormány mögött kell állnia és vissza kell utasítania a liberális érveléseket, amelyek szerint a kormány hibázott, amikor ezt az adót kivetette, vagy ki akarta vetni. A harc még nem dőlt el, de a nemzeti együttműködésnek most éppen ebben a kiállásban kell megnyilvánulnia. Huj, huj, hajrá, fel az off-shoros banda ellen!

A másik kérdés ehhez képest nevetséges és részben figyelemelterelésre szolgál. Az Országgyűlés június 6-án kétharmados többséggel elfogadott egy határozatot, amelynek a

politikai nyilatkozat formáját adta. A Nemzeti Együttműködés Nyilatkozatát mi most az első oldalunkon közöljük. A nyilatkozat szövegében egyetlen olyan mondat sincs, amely pártcélú, propaganda szándékú volna. Ez korrekt, viszonylag hideg szöveg, pátosz nélküli, s arról szól, amit a címe ígér: a nemzeti együttműködésről, az új magyar rend közös megteremtéséről. Becsületes, magyar ember nem talál benne kivetnivalót. Most azonban a kormány, rendeletben kérte – nem parancsolta – saját szerveit, az önkormányzatokat, az intézményeket, legyenek szívesek jól látható helyen kifüggeszteni az „Együttműködést”.

Elsőnek Sólyom László még éppen hivatalban lévő köztársasági elnök közölte, hogy ő nem függeszti ki, mert ő nem politizál. Szomorú kérdés, persze, hogy mit tett volna, ha megválasztják még öt évre. A sértett ember sértettként válaszolt és ez visszamenőleges árnyékot vet elnöki éveire és a szerencsétlenség és a kicsinyesség homályába burkolja az egészet. Az, akinek a nemzet egysége feletti őrködés volna a feladata, pártpolitikai cselekménynek minősít egy kétharmados többséggel elfogadott nyilatkozatot, s úgy tesz, mintha nem tudná, hogy ez ettől kezdve nem párthatározat, még akkor sem, ha a Fidesz kétharmada fogadta el, hanem országgyűlési határozat, amely a választók megfelelő akaratából születhetett meg.

A Sólyom bábáskodása mellett létrejött LMP azonnal csatlakozott ehhez a minősítéshez és Rákosi-időket kiáltott. Nemkülönb az MSZP, amelynek kétségtelenül vannak beható ismeretei a Rákosi-korszakról.

Megkezdődött valami fura, erőltetett őrjöngés. Kitenni, vagy nem kitenni. Hőst akarnak csinálni azokból, akik nem teszik ki a Nemzeti Együttműködést a falra, az MSZP viccet farag és Orbán Viktor képét is kitenni javasolja.

Haladunk a kabaréba. A tény, hogy miről szól a nyilatkozat, és hogy azt az Országgyűlés fogadta el, liberális oldalon senkit sem érdekel. Természetesen ebben az esetben is nagyobb és komolyabb dolog van a háttérben. A kérdés kabaréba lökésével a bukott oldal a változást és a változtatás jogát akarja elvitatni a kormánytól és a kétharmadosoktól. Nem véve tudomást magáról a kétharmados tényről. Arról, hogy amit ez az Országgyűlés kétharmados erővel törvénybe, határozatba, nyilatkozatba ír, az elfogadása pillanatában már nem Fidesz-törvény, hanem a Magyar Országgyűlés törvénye, amit a választások eredménye támaszt alá. Ma ez az egyetlen, valós legitimitás. A bukottak, a széllelbéleltek, ezt a tényt akarják elvitatni. Olyanoknak van pofájuk Rákosi- időket, Kádári-időket emlegetni, akik ezekből az átkos nemzetellenességekből hazudták, álcázták, nyalták át magukat ebbe, az éppen miattuk még felemás, még liberális világba. A liberális sajtó természetesen az ő kabaréötleteiket visszhangozza.

De ez akkor sem komoly kérdés. Énekelhet akármit egy Schiffer, egy Szakasits unoka vagy leszármazott, selypeghet akármit az egykori pártközpontos Lendvai Ildikó, okoskodhat rogyásig a szépfiú Mesterházy, ez csak nyári hakniműsor. Sokan kihelyezik, mások nem találnak szeget és kalapácsot. Meg, ha lelnek is valahol egy ócska szerszámot, félnek, hogy az ujjukra ütnek, olyan régen fogtak kalapácsot a kezükbe.

S talán ez a baj. Sok elvtársat, MSZP-s, jobbikos, LMP-s elvtársat el kellene vinni nyári táborokba, ahol a protest-songok éneklése mellett némi szerszámfogás-ismeretet is elő kellene adni nekik. Pusztán humanizmus okán: valamiből élniök kell a kétharmados jövőben...

Ez a kis kabarétörténet arról szól, hogy ez a mostani összetöppedt ellenzék végtelenül pofátlan. Nem képes elfogadni a tényeket. Erre nézve Bergyajevet idézzük, végül. Bergyajev, a kitűnő orosz filozófus, aki a bolsevik hatalomátvétel elől elmenekül Nyugatra, de mindvégig hű orosz maradt és keresztény, írta a zsidók szerencsétlenségéről: „Ha egy nép elveszti országát, önállóságát és szuverenitását, ez nagy szerencsétlenség, súlyos, a nemzet lelkét eltorzító betegség. Az, hogy a zsidó nép megfosztatott országától és kósza néppé vált a világban, megtörte és megnyomorította a zsidó nép lelkét. Ellenérzés támadt benne minden saját országában élő nép iránt.” Az MSZP-vel és az SZDSZ-szel is hasonló a helyzet: ezen a választáson elvesztették az országukat. Nem csupán azok viselkednek köztük zsidóként, akik ténylegesen azok, hanem az egész bukott csapatnak ez a történelmi – forradalmi – vereség a bánata. Nem képesek beletörődni a vereségbe, nem fogadják el helyzetüket. Nem akarják tudomásul venni, hogy nem számítanak. Ha a sajtó nem lélegeztetné őket, már nem is élnének. Ezen kívül az az ellenérzés élteti őket, amit a sikeres, kétharmados magyarság iránt táplálnak. A történetnek csak annyi veszélye van, amennyit ebben a kabaréra fogott nemzetben kabaréskodással el lehet érni. Itt a zsidó kabarécinizmus, nihilizmus megül a fülekben. Szeretjük kiröhögni azt, aki felül van. Még azt is, akit mi tettünk oda.

Ennek az országnak magyar humor kell, nem pesti kabaré.